

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobce: **„HORTUS MORAVIAE z. s.“**
sídlem Na Dílech 156/3, Vážany, 767 01 Kroměříž
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **1) Město Kroměříž**
sídlem Velké náměstí 115, 767 01
2) SZP Těšnovice, IČO: 46982451
sídlem Těšnovice 153, 767 01 Kroměříž
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Motalovou
sídlem U Prachárny 4458, 767 01 Kroměříž

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. MZP/2019/570/617,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. MZP/2019/570/617, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- I. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 33 500 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh relevantních řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 11. 2017, č. j. KUZL 76959/2016, kterým krajský úřad, jakožto příslušný orgán na úseku integrované prevence ve smyslu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), rozhodl o povolení změny integrovaného povolení č. 10 ze dne 4. 10. 2004, č. j. KUZL 11413/2004, ve znění pozdějších změn (dále jen „integrované povolení č. 10“), na jehož základě byly stanoveny závazné podmínky provozu zařízení pod názvem „*Zařízení intenzivního chovu jatečných prasat a zařízení intenzivního chovu prasnic*“ (dále jen „předmětné zařízení“), jehož provozovatelem je společnost SZP Těšnovice a.s. [dále též „provozovatel“ či osoba zúčastněná na řízení 2)].
2. Provozovatelem plánovaná a krajským úřadem povolená změna v užívání a způsobu provozu předmětného zařízení spočívá v navýšení kapacity zařízení, které bylo rozděleno do dvou etap. V I. etapě provozovatel plánuje na úseku výkrmu navýšit počet jatečných prasat o 3 816 kusů a ve II. etapě pak navýšení úseku výkrmu o 5 284 kusů jatečných prasat, navýšení předvýkrmu o 2 520 kusů selat a navýšení počtu prasnic rodících a kojících o 20 ks. Ze zveřejněného stručného shrnutí je možno seznat, že dojde k celkovému navýšení kapacity chovaných zvířat zejména na úseku výkrmu, kdy v I. etapě dojde k nárůstu ze současných 9 140 kusů na plánovaných 12 956 kusů. Celková kapacita zařízení by podle závěrů provozovatele měla být na úseku výkrmu 18 240 kusů jatečných prasat, prasnice rodící a kojící 732 kusů, prasnice jalové a březí 1 980 kusů, předvýkrm 12 730 kusů, prasničky 1 200 ks, karanténní stáj 470 kusů a kanci 20 kusů. Provozovatel zařízení rovněž předložil koncepci změn a modernizace zařízení, z nichž ty zásadní spočívají v rámci I. etapy v demolici stávajících hal č. 1, 2, 3 a 4 s tím, že na tomto místě bude vybudována nová hala č. 1 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 480 kusů); v rámci II. etapy pak dojde k další demolici hal č. 11, 12, 13 a 14 s tím, že na jejich místě vznikne hala č. 2 o kapacitě 7 296 kusů jatečných prasat (původní kapacita ve starých halách byla 3 050 kusů). Vzhledem ke skutečnosti, že s modernizací a zvýšením kapacity zařízení dojde k navýšení dalších ukazatelů jako je spotřeba surovin, krmiv, vody, pomocných látek, energií, ale také produkce emisí, odpadů, kejdy, odpadních vod apod., provozovatel zařízení v rámci ohlášené změny rovněž plánuje u rekonstruovaných hal instalaci emise snižujících technologií (biologické pračky vzduchu s minimální účinností snížení emisí amoniaku a zápachu o 70 %, pachových filtrů na dvě kejdomé jímky) a dále u stájí, u nichž není plánována instalace biologické pračky vzduchu,

použití krmiv s obsahem enzymatických přípravků s vyšší účinností z 30 % na 40 %. U technologie biologických praček, bude v I. etapě provedeno odzkoušení této technologie v podmínkách zařízení a provedeno autorizované měření emisí amoniaku a zápachu na vstupu a výstupu biologické pračky, aby bylo možno objektivně posoudit účinnost této technologie a mohlo poté dojít k jejímu osazení i na dalších nově vybudovaných objektech stájí.

3. Krajský úřad obdržel dne 22. 11. 2016 žádost, na jejímž základě se provozovatel podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci domáhal vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení, čímž bylo v souladu s § 3 odst. 1 zákona o integrované prevenci zahájeno v této věci správní řízení. Provozovatelem požadovanou změnu integrovaného povolení krajský úřad vyhodnotil jako „*podstatnou změnu v provozu zařízení*“ dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6.6.b). Současně krajský úřad shledal, že předložené podklady neobsahují všechny předepsané náležitosti v souladu s požadavky zákona o integrované prevenci a přílohy č. 1 vyhlášky č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci, a proto usnesením ze dne 9. 12. 2016, č. j. KUZL 81340/2016, správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil a současně podle § 45 odst. 2 správního řádu provozovatele vyzval k doplnění podkladů. Tyto vady provozovatel ve stanovené lhůtě odstranil, a proto krajský úřad dne 27. 3. 2017 oznámil (č. j. KUZL 20050/2017) zahájení řízení o vydání změny integrovaného povolení č. 10 pro předmětné zařízení.
4. Krajský úřad následně v souladu s § 8 odst. 2 zákona o integrované prevenci a podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA“), zveřejnil stručné shrnutí údajů dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o integrované prevenci a žádost provozovatele, společně s informací o předložených podkladech na portálu veřejné správy www.mzp.cz/ippc a na své úřední desce, a to po dobu 30 dnů. Dále v souladu s § 11 odst. 1 zákona o integrované prevenci krajský úřad požádal dopisem ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUZL 20912/2017, o zpracování odborného vyjádření k aplikaci nejlepších dostupných technik a k předloženým podkladům odborně způsobilou osobu, a to CENIA, Českou informační agenturu životního prostředí.
5. Dne 4. 4. 2017 bylo krajskému úřadu doručeno podání žalobce, kterým se do probíhajícího správního řízení přihlásil jako účastník řízení dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci ve spojení s § 9c odst. 3 zákona o EIA, což krajský soud akceptoval, a proto v souladu s § 8 odst. 1 zákona o integrované prevenci dne 6. 4. 2017 zaslal žalobci předložené podklady.
6. Krajský úřad na základě oznámení o zahájení řízení obdržel vyjádření dotčených orgánů státní správy a účastníků řízení, a to vyjádření České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Brno (dále jen „ČIŽP“) ze dne 11. 4. 2017, č. j. ČIŽP/47/ŘI/1700193 026/17/BLV; vyjádření Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. KHSZL 07462/2017; koordinované stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 25. 4. 2017, č. j. MeUKM/021508/2017/0240/17; odborné vyjádření od CENIA, České informační agentury životního prostředí ze dne 26. 4. 2017, č. j. 1105/CEN/17; vyjádření Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Zlínský kraj ze dne 26. 4. 2017, č. j. SVS/2017ú053062-Z; a vyjádření žalobce ze dne 12. 5. 2017. Vzhledem k obdrženým připomínkám bylo nutné upravit předložené provozní dokumenty v souladu s obdrženými relevantními požadavky, a proto krajský úřad usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. KUZL

34005/2017, správní řízení opět přerušil a vyzval provozovatele k doplnění podkladů. Provozovatel následně předložil upravené provozní dokumenty a další podklady, konkrétně Provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, „Farma chovu prasat Těšnovice“, vypracovaný Ing. M. V., červen 2017; Havarijní plán zpracovaný podle § 39 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, a vyhlášky č. 450/2005 Sb. „Farma chovu prasat Těšnovice“, červen 2017; a Pohotovostní plán pro případ vzniku nebezpečné nákazy zvířat ze dne 9. 5. 2017. Za této situace krajský úřad v souladu s § 65 odst. 2 správního řádu rozhodl dne 11. 7. 2017, č. j. KUZZL 46771/2017, o pokračování ve správním řízení usnesením z téhož dne, č. j. KUZZL 47233/2017, účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu vyzval, aby se seznámili a případně vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž jim podle § 39 odst. 1 správního řádu určil lhůtu 15 dnů. Dne 17. 8. 2017 krajský úřad obdržel od žalobce vyjádření k „jednotlivým požadavkům a splnění ze strany provozovatele“.

7. Jelikož krajský úřad posléze dospěl k závěru, že shromáždil všechny nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí o požadované změně integrovaného povolení č. 10, přičemž klíčovým podkladem (závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu) bylo „Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“ ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZZL 19425/2015 (dále jen „stanovisko EIA“), vydal dne 21. 11. 2017 výše citované rozhodnutí, jímž změnu integrovaného povolení č. 10 povolil v rozsahu blíže specifikovaném ve výroku rozhodnutí.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 12. 2017 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273, zamítl a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí krajského úřadu.
9. Krajský soud nicméně k žalobě žalobce ze dne 4. 7. 2018 citované rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 22. 1. 2019, č. j. 29 A 114/2018-179, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaného zavázal právním názorem, aby se v rámci odvolacího řízení soustředil i na přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10.
10. Žalovaný následně přípisem ze dne 12. 4. 2019 vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení a usnesením z téhož dne č. j.: MZP/2019/570/500 jim stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům nově zařazených do spisu, a to konkrétně závazného stanoviska žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462. Žalobce této možnosti využil podáním ze dne 23. 4. 2019. Následně žalovaný vydal rozhodnutí napadené nyní projednávanou žalobou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

11. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení [§ 65 s. ř. s. ve spojení s § 9d odst. 1 a § 3 písm. i) zákona o EIA; § 68 a § 70 s. ř. s.], žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
12. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to pro jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, stejně jako nelze z odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu seznat, jakými námitkami se zabýval a jak se s nimi vypořádal. Přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-

301 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly. Za konkrétní důvody žalobce uvádí, že již v odvolání namítal, že krajský úřad se vůbec či zcela nedostatečně vypořádal s požadavkem na měření emisí či připomínkami týkajícími se kapacity jímek na kejdu či toxicity amoniaku. Stejně tak dle žalobce nebyly žalovaným relevantně vypořádány jeho námitky k Prováděcímu rozhodnutí Komise (EU) 2017/302 ze dne 15. 2. 2017, kterým se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU pro intenzivní chov drůbeže nebo prasat (dále jen „Prováděcí rozhodnutí Komise EU“), resp. zohledněna skutečnost, že odborné vyjádření CENIA ze dne 26. 4. 2017 shledává nesoulad záměru s některými hodnotami nejlepších dostupných technik. Již prvostupňové rozhodnutí bylo stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění a rozporem s § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí namísto zrušení a vrácení věci však dotváří nedostatečné a s § 68 odst. 3 správního řádu rozporné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Např. odůvodnění námitky požadující měření emisí je kompletně vyhotoveno až žalovaným. Naopak právě i stanovení konkrétních závazných podmínek do výrokové části rozhodnutí musí být v části odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodněno. Žalobce je však přesvědčen, že žalovaný v rámci obsáhlé reakce na žalobní body nemůže uvést kompletní odůvodnění námitky, která orgánem prvního stupně nebyla řešena vůbec.

13. Žalobce rovněž namítá, že krajský úřad ve svém rozhodnutí nevycházel z požadavků, plynoucích z § 9b odst. 5 zákona o EIA, dle něhož správní orgán při svém rozhodování v navazujícím řízení, pokud jde o podklady pro rozhodnutí, vychází také z dokumentace, popřípadě oznámení, připomínek veřejnosti atp., neboť ve svém rozhodnutí tyto podklady nezmiňuje. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že žalovaný bez jakéhokoli dokazování a konkrétní argumentace nepřezkoumatelným způsobem tvrdí, že krajský úřad z těchto podkladů vycházel.
14. Žalobce dále poukazuje na procesní vady, jimiž bylo zatíženo správní řízení, a to jednak na nedostatečně zjištěné skutečnosti a okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, zde ochranu životního prostředí, jak vyžaduje § 50 odst. 3 správního řádu, jednak na porušení práv účastníků řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný v rozporu se svým tvrzením prováděl dokazování a když do řízení opatřil další podklad (výše citovaný dopis žalovaného ze dne 17. 4. 2018 ohledně nezačínání přezkumného řízení), aniž by dal možnost účastníkům řízení se s ním seznámit, jednak na rozpor s § 72 správního řádu, kdy mu nebyly do vlastních rukou společně s rozhodnutím krajského úřadu doručeny integrální součásti tohoto rozhodnutí (výše citované podklady provozovatele - provozní řád pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší; provozní řád pece a havarijní plán).
15. Za jednu ze stěžejních námitek žalobce považuje námitku ohledně nezákonnosti a věcné nesprávnosti závazného stanoviska EIA, kterou konkrétně spatřoval v neodbornosti zpracování; nedostatečnosti pachové studie a neaktuálnosti hydrologického posudku; absence vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; absence vyhodnocení záměru ve variantách; absence dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Žalobce rovněž namítá nedostatečnost odůvodnění závazného stanoviska EIA, zejména pak odůvodnění podmínek stanovených tímto stanoviskem, což podle jeho názoru způsobuje ve smyslu judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150)

nepřezkoumatelnost závazného stanoviska a jeho rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Nezákonné závazné stanovisko je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný i krajský úřad se ovšem s touto námitkou vypořádali zcela nedostatečně. V této souvislosti žalobce nesouhlasí ani se způsobem, jakým postupoval žalovaný poté, co jeho prvotní rozhodnutí ze dne 27. 4. 2018 bylo zrušeno citovaným rozsudkem krajského soudu č. j. 29 A 114/2018-179. Do odvolacího spisu bylo doplněno předmětné závazné stanovisko č. j.: MZP/2018/570/1462 ze dne 26. 11. 2018, jehož absence byla vytýkána krajským soudem, které považuje za nezákonné a věcně nesprávné.

16. Žalobce v souvislosti se stanoviskem EIA dále poukázal na to, že nelze tvrdit, že dvojnásobný nárůst kapacity chovu nebude mít významný vliv na životní prostředí. Dále namítl: 1) neprokázání, že dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou; 2) nerespektování výzvy orgánu EIA ze dne 9. 9. 2015, neodbornost zpracování; 3) nedostatečnost pachové studie a neaktuálnost hydrologického posudku; 4) absenci vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry; 5) absenci vyhodnocení záměru ve variantách a 6) absenci dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Nakonec žalobce namítal nedostatečnost stanovených podmínek a nedostatečné odůvodnění závazného stanoviska. Žalobce na podporu své argumentace v žalobě, týkající se nedostatečnosti podmínek stanovených provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu či nesprávného posouzení otázky znečištění prostředí pachovými látkami, odkazuje na závěry znaleckého posudku č. 2/1/2018, vypracovaný dne 23. 7. 2018 Ing. P. A., CSc., znalkyní v oboru chemie, odvětví čistota ovzduší, specializace emise, imise a pachové látky (dále jen „znalecký posudek“).
17. Žalobce dále namítá, že krajský úřad provozovateli nestanovil emisní limity pro znečišťující látky do ovzduší, přičemž rozptylovou studii, která byla součástí procesu EIA, zcela nevhodně hodnotí zápach pouze na základě koncentrace NH_3 (amoniaku), který ovšem není jednou a hlavní složkou pachových látek provozu zařízení. Další silně zapáchající složky nebyly v dokumentaci vůbec řešeny. Žalobce proto již v průběhu správního řízení požadoval stanovení emisních limitů nejen pro amoniak, ale další pachové látky, a stanovení požadavku na měření emisí amoniaku, VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu). Krajský úřad i žalovaný se ovšem s těmito požadavky vypořádali dle žalobce nezákonným způsobem, když konstatovali, že se nejedná o požadavky, plynoucí z platné legislativy. Žalobce ovšem poukazuje na § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. d) zákona o integrované prevenci a především na § 4 odst. 3 věty druhé a odst. 9 zákona o ochraně ovzduší, z nichž vyplývá, že stanovení emisních limitů možné je. Pokud žalovaný za dostatečné opatření považuje užití technologií čištění odpadního vzduchu, žalobce namítá, že i biofiltru dochází k přeměně VOC na CO_2 a vodu, tedy slabou kyselinu uhličitou, která opět působí toxicky na lože biofiltru. Proto i tento faktor měl být sledován, což ovšem krajský úřad v podmínkách nestanovil.
18. Poslední množinu tvoří námitky žalobce, v nichž rozporuje konkrétní podmínky, stanovené provozovateli v rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10. Konkrétně žalobce odkazuje na své připomínky k bilanci spotřeby vody nutnou pro technologie k snižování emisí zápachu či rozporuje podmínky nakládání s kejdou (viz podmínka v podkapitole „2.2. Další související činnost“ - bod m) *Doprava kejdy a separace kejdy*) se nachází v rozporu s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb., č. 8 bod 1. 7., dle nichž je příslušný správní orgán povinen prostřednictvím integrovaného povolení a jeho součástí regulovat způsob nakládání s

kejdou, bez ohledu na to, zda tuto aplikaci provádí sám provozovatel, anebo ji smluvně přenáší na jiný subjekt. Současně žalobce tvrdí, že zákonné povinnosti stanovené na základě veřejnoprávních předpisů nelze nahrazovat soukromoprávními vztahy mezi dvěma subjekty, z nichž jeden má být předmětem veřejnoprávní regulace a druhý nikoliv. Podmínky stanovené rozhodnutím o změně integrovaného povolení proto žalobce považuje za nedostatečné z hlediska zajištění možnosti kontroly volného skladovacího objemu u smluvních subjektů. Žalobce dále rozporuje skutečnost, že krajský úřad nestanovil provozovateli povinnost šesti měsíční skladovací kapacity ve smyslu § 14 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci.

19. Žalobce sice kvituje zakotvení požadavku krajského úřadu na navýšení maximální účinnosti enzymatických přípravků do krmiva (viz podmínka v podkapitole 1.1.2. – „*U stájí, kde nejsou biopračky, budou použity enzymatické přípravky s vyšší účinností z původních 30 % na 40 %*“), nicméně plnění této podmínky nelze adekvátním způsobem ověřit, což žalobce považuje za rozporné s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci. Dle žalobce proto měl krajský úřad provozovateli stanovit povinnosti průběžně prokazovat, že předepsaná dávka enzymatických přípravků do krmiva byla dodržena. Stanovení nekontrolovatelných podmínek proto žalobce považuje za nezákonné.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný v úvodu svého vyjádření podrobně rekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž konstatoval, že ze správního spisu, postupu žalovaného i krajského úřadu lze seznat, že rozhodovali v souladu se zákonem a správní řízení bylo procesně vedeno ve smyslu správního řádu. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že byly porušeny základní zásady správního procesu a že žalované rozhodnutí je rozporné se zákonem. Rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 bylo dle žalovaného vydáno na základě řádně vedeného správního řízení, které jeho vydání předcházelo, a při kterém byly posouzeny všechny atributy, které zákon o integrované prevenci pro vydání integrovaného povolení nebo jeho změny stanoví. Výrok rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné a z problematiky daného případu vycházející náležitosti a údaje, které krajský úřad měl v době správního řízení a okamžiku vydání rozhodnutí k dispozici. Přitom řádně odůvodnil aplikaci příslušného ustanovení zákona o integrované prevenci, případně i použití složkových právních předpisů, jeho význam a smysl, včetně jednotlivých procesních úkonů a správní úvahy, kterou se před vydáním rozhodnutí a jeho odůvodnění řídil. Žalobci byla v průběhu správního řízení přiznána veškerá jeho práva, vyplývající ze zvláštních ale i obecných právních předpisů. Krajský úřad, stejně jako žalovaný, celou věc posoudili po stránce věcné i formální správně, a na základě kompletní žádosti a jejich příloh, vyjádření dotčených správních orgánů a účastníků řízení, získaných údajů, poznatků a dalších podkladů, bylo provozovateli zařízení vydáno povolení o změně integrovaného povolení č. 10.
21. Žalovaný se následně vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, které shodně považuje za nedůvodné. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný konstatuje, že krajský úřad své rozhodnutí vydal v souladu s § 13 zákona o integrované prevenci, v němž stanovil závazné podmínky pro provoz zařízení, příslušné emisní limity a postupy aplikace opatření pro souladný provoz zařízení s požadavky integrované legislativy, případně složkových zákonů. Žalobcovy námitky byly buď zapracovány formou závazných podmínek integrovaného povolení č. 10 do textu rozhodnutí, anebo byly řádně v jeho odůvodnění vypořádány. Prvně uvedené platí zejména pro situace, kdy

byla připomínka žalobce konstruktivní, reálně splnitelná (např. v rámci aplikace BAT technik), případně když byly návrh či námitka podloženy faktickou argumentací či nezávislým posouzením. Takové připomínce krajský úřad vyhověl a zapracoval ji do závazných podmínek provozu zařízení s tím, že v odůvodnění uvedl konkrétní odkaz na danou podmínku či kapitolu rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Žalobcovy námitky však byly v drtivé většině zcela neuchopitelné či nekonkrétní, případně nereálné, proto krajský úřad tyto vypořádal v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí krajského úřadu je zcela zřejmé, že relevantní a reálné připomínky jak účastníků řízení, tak i dotčených správních orgánů byly vypořádány a v odůvodnění je pak mimo to odkazováno na text výroku, tedy polohu zapracovaných připomínek ve výroku rozhodnutí.

22. Stejně tak žalovaný odmítá námitku, že rozhodnutí byla založena na nedostatečně zjištěných okolnostech či vycházela z nedostatečných podkladů. Krajský úřad dle žalovaného naopak postupoval zcela v souladu s § 9b odst. 5 zákona o EIA a vycházel z jednotlivých podkladů, které byly předmětem posuzování vlivů záměru na životní prostředí, i z vyjádření dotčených správních orgánů.
23. K námitkám ohledně nezákonnosti stanoviska EIA žalovaný uvádí, že tyto námitky žalobce vznesl již v průběhu odvolacího řízení, které žalovaný vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení stanoviska EIA podle § 149 odst. 5 správního řádu. Tento podnět žalovaný vyřídil dopisem ze dne 17. 4. 2018, v němž jej poté, co přezkoumal napadené závazné stanovisko EIA, neshledal za důvodný, přičemž konstatoval, že v daném případě byl proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí veden v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o EIA a závazné stanovisko spolu s odůvodněním, jehož vydání předcházely předepsané procesní úkony, bylo zpracováno na základě dokumentace, vyjádření k ní podaných, veřejného projednání a posudku je v souladu s § 9a odst. 2 zákona o EIA. K tomuto žalovaný dále uvedl, že kritériem přezkoumávání závazného stanoviska v přezkumném řízení je dle dikce § 94 odst. 1 správního řádu toliko jeho zákonnost, resp. i zákonnost řízení, které mu přecházelo, nikoliv též jeho případná věcná nesprávnost nebo jiná hlediska hrající roli například při obnově řízení. Přezkumnému řízení tedy podléhají výlučně závazná stanoviska nezákonná, nikoliv však věcně nesprávná, která nejsou v přímém rozporu se zákonem. Žalovaný proto nemůže přisvědčit žalobci, že by závazné stanovisko nebylo dostatečně odůvodněno, naopak krajský úřad věnoval odůvodnění značnou pozornost s tím, že vypořádání jednotlivých připomínek uvedl jako samostatnou, ale nedílnou přílohu závazného stanoviska EIA. Stejně tak nepovažuje za nepřezkoumatelné rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, pokud v něm na závazné stanovisko odkazoval, neboť se jedná o správní akt, který předchází řízení o změně integrovaného povolení a je pro výrokovou část rozhodnutí vydaném v navazujícím řízení závazný.
24. Za nedůvodné žalovaný považuje námitky žalobce týkající se vadnosti procesního postupu, ať již v průběhu řízení před krajským úřadem, tak i před žalovaným, neboť má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, jak je patrné z množství podkladů, o něž se rozhodnutí opírají. Stejně tak odmítá, že by ze strany krajského úřadu či žalovaného došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu či § 72 správního řádu.
25. Žalovaný se rovněž obsáhle (s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí) vyjadřuje k požadavku žalobce ke stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší, přičemž v souvislosti s tím označil závazné stanovisko EIA za nezákonné, a

současně zpochybňuje zpracování rozptylové studie, která byla podle jeho názoru účelově zpracována pouze na emise amoniaku, který však podle mínění žalobce není hlavní složkou pachových látek. Tento požadavek žalovaný považuje za jdoucí nad rámec legislativní úpravy (v zákoně o ochraně ovzduší a vyhlášce č. 415/2012 Sb.), z níž vyplývá, že majoritním zástupcem znečišťujících látek v emisích z hospodářských chovů prasat je amoniak a právě na uvedenou znečišťující látku byl podle zákona provozovatel zařízení povinen zajistit zpracování rozptylové studie. Jak je uváděno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odvolateli lze zčásti přisvědčit, že odstraněním anebo snížením podílu amoniaku ze stájových plynů mohou vystoupit do popředí i jiné zejména pachové látky, nicméně velká část těchto látek je zcela nebo zčásti rozpustná ve vodě a lze tedy jejich koncentrace snížit použitím biologické pračky, neboť se jedná vesměs o organické sloučeniny, které podléhají bakteriálnímu rozkladu stejně jako amoniak, který je zejména zdrojem dusíku pro mikroorganismy. Nadto u stanovení emisních limitů pro pachové látky je nutno uvést, že zatímco znečišťující látky s negativním vlivem na zdraví nebo životní prostředí jsou materiálně definovány a legislativně zakotven je i způsob jejich zjišťování, znečišťující látky obtěžující zápachem je obtížné a problematické zjišťovat, neboť se jedná o poměrně široké spektrum chemických látek, stimulujících lidský čichový systém tak, že je vnímán pach a tento vjem je zcela subjektivní. Neexistují objektivní technické metody stanovení přípustné míry obtěžování zápachem a jejího překročení. Pro provozy, u kterých se předpokládá, že jsou zdrojem pachových látek, je stanovení emisního limitu obsaženo ve vyhlášce č. 415/2012 Sb., a to stanovením technických podmínek provozu, jako tomu je právě u chovu hospodářských zvířat, byť připouští, že problematika zápachu v současné době není legislativně zcela komplexně řešena, a to ani na evropské úrovni. Žalovaný považuje stanovené závazné podmínky (činit příslušná technickobezpečnostní opatření pro provoz zařízení) za adekvátní a také jediný účinný nástroj k omezení pachových emisí ze zařízení intenzivního chovu prasat. Provozovatel navrhl změny v provozu zařízení takového rozsahu a charakteru, že s velkou pravděpodobností bude možno očekávat stav, kdy dojde ke snížení celkových emisí a vlivů provozu zařízení na složky životního prostředí a zdraví obyvatel. O posouzení míry vlivů provozu zařízení byl rovněž veden proces EIA, jehož závěrem je souhlasné závazné stanovisko s realizací záměru, podmíněné příslušnými podmínkami. Míru účinnosti všech navržených jak organizačních, technických, tak technologických opatření stanoví až zkušební provoz daných částí zařízení. Ze závěrů zkušební provozu, v jehož průběhu budou prováděna sledování všech nezbytných parametrů a z jejich vyhodnocení bude pak možno zjistit, zda aplikovaná opatření jsou dostačující, anebo bude nutné provést další seřízení nebo dílčí úpravy provozu, případně stanovit a realizovat další potřebná opatření.

26. K samotným emisním limitům žalovaný dále uvádí, že podle zákona o integrované prevenci má povolující správní orgán možnost v intencích ustanovení zákona o integrované prevenci stanovit přísnější emisní limity nebo závazné podmínky či opatření, které v duchu filozofie integrované prevence vedou k efektivnějšímu snižování emisí do jednotlivých složek životního prostředí a naplňování základního cíle a smyslu této filozofie. Nicméně povolující správní orgán je povinen při vydávání integrovaného povolení nebo jeho změny respektovat § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci, kdy při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, případně použití technologií či BAT technik vychází z nejlepších dostupných technik a použije závěry o nejlepších dostupných technikách, aniž by však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Znamená to tedy, že správní orgán může provozovateli po

předchozím projednání stanovit přísnější povinnosti z hlediska aplikace BAT technik, nebo stanovení přísnějších závazných podmínek pro provoz zařízení, ale co je zásadní, tak rovněž s ohledem na náklady, přínosy a potřebnost či efektivitu daného opatření. Nelze provozovatele zařízení takto nadmíru zatěžovat zejména ekonomicky, kdy instalace některých BAT technik by v porovnání s celkovým objemem vynaložených investic měla velmi nízký efekt. Žalobce i přesto, že mu byla zejména v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí velmi obsáhle ozřejmena problematika stanovování emisních limitů pachových látek i legislativní vývoj prováděcích předpisů k této problematice, odkazuje na ustanovení zákona o ochraně ovzduší, kdy argumentuje možností stanovení specifických emisních limitů podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) tohoto zákona. Žalovaný opětovně upozorňuje na skutečnost, kdy v současné době není k dispozici příslušný prováděcí předpis k citovanému ustanovení zákona o ovzduší, a tudíž se emisní limity pro pachové látky nestanovují, neboť jejich stanovení nemá zmocnění v příslušné legislativě. Jakýkoliv správní orgán může podle svého uvážení a v souladu s právními předpisy stanovit jakékoliv podmínky či povinnosti, pokud tím nad míru nezbytně nutnou nezasahuje do práv účastníků apod. Jiná situace však nastává, pokud by měl správní orgán, v tomto případě krajský úřad, stanovit podle svého uvážení konkrétní numerickou hodnotu emisního limitu pro pachové látky, bez jakékoliv podpory prováděcího právního předpisu.

27. V neposlední řadě žalovaný za nedůvodné považuje námitka žalobce týkající se rozporu stanovených podmínek provozovateli s § 13 odst. 4 písm. k) zákona o integrované prevenci při vykazování účinnosti enzymatických přípravků do krmiva, resp. s § 13 odst. 3 písm. d) zákona o integrované prevenci a vyhláškou č. 415/2012 Sb. při nakládání s kejdou.

III. Replika žalobce

28. Žalobce ve své replice i nadále setrvává na svých žalobních tvrzeních, přičemž vyjádření žalovaného k nim nepovažuje za dostačující a v mnoha ohledech ani za správná. Nad rámec toho žalobce zdůrazňuje, že i z vyjádření žalovaného a jím zaslaných materiálů vyplývá, že v průběhu správního řízení krajský úřad, ani žalovaný nevycházeli z dostatečného množství podkladů, resp. krajský úřad ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil podklady týkající se procesu EIA, ačkoliv tak v navazujícím řízení byl povinen učinit.
29. Žalobce opětovně poukazuje na skutečnost, že není možné vypořádat námitky účastníka řízení ve smyslu naplnění znění § 68 odst. 3 správního řádu pouze zapracováním formou závazných podmínek vydaného rozhodnutí v jeho výrokové části (viz str. 5 vyjádření žalovaného). Při akceptování nebo částečném akceptování námitky účastníka musí být toto ve smyslu výše uvedeného ustanovení v části odůvodnění uvedeno. V opačném případě nelze seznat, proč byla taková závazná podmínka do výroku zanesena, rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Z vypořádání námitky pak při absenci takového propojení nelze seznat, jak byla vypořádána.
30. Žalobce dále poukazuje na závěry vyslovené krajským soudem v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 31 A 42/2019-203, týkající se jak otázky dodržení zákonného požadavku v § 9b odst. 5 zákona o EIA a povinnosti vycházet z dostatečných podkladů, které musí být součástí správního spisu, tak i nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu, který při vypořádání odvolacích námitek nepřevzal závěry ze závazného stanoviska EIA a pouze na ně odkázal.

IV. Duplika žalovaného

31. Žalovaný ve své duplice předně poukazuje na skutečnost, že řada námitek obsahově směřují spíše k citovanému územnímu řízení a rozhodnutí o povolení stavby, než k řízení a rozhodnutí o změně IP. Žalovaný dodává, že na základě citovaného rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 114/2018-179 mu byl soudem vytknut nesprávný postup při přezkumu závazného stanoviska EIA, kdy uvedené stanovisko přezkoumal z hlediska jeho zákonnosti, avšak nezkoumal i jeho věcnou správnost. Na základě uvedeného žalovaný v mezidobí provedl přezkum závazného stanoviska EIA a to jak v intencích zákona, tak i v kontextu s pozdějším právním názorem soudu a neshledal, že by vydané závazné stanovisko, bylo v intencích žalobcem uvedených námitek nesouladné, ať už z hlediska jeho zákonnosti tak z pohledu jeho věcné správnosti. Nelze tedy žalobci přisvědčit, že by závazné stanovisko EIA bylo nezákonné.
32. Dále pak žalovaný opětovně rozporuje konkrétní žalobní námitky, které žalobce opírá o závěry z citovaného znaleckého posudku, k němuž se ovšem žalovaný důkladně vyjádřil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a má tak za to, že dostatečně podrobně vypořádal všechny žalobní námitky.

V. Ústní jednání konané dne 9. 11. 2021

33. Při jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k tomuto vyjádření. Žalobce tak i nadále považuje stanovisko EIA za nezákonné a věcně nesprávné, stejně tak jako procesní postup a rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu. Žalovaný nad rámec svého vyjádření uvedl, že pokud žalobce poukazuje na znalecký posudek Ing. P. A., CSc., žalovaný jeho závěry zpochybnil, resp. jej nepovažoval za relevantní pro posouzení otázky efektivnosti BAT technik.

VI. Ústní jednání konané dne 11. 1. 2022

34. V rámci ústního jednání konaného dne 11. 1. 2022 krajský soud přistoupil k výsledku zpracovatelky znaleckého posudku, Ing. P. A., CSc., v němž se k dotazům soudu a účastníků řízení, včetně osoby zúčastněné na řízení 2), vyjadřovala ke konkrétním závěrům svého znaleckého posudku a jejich rozporům se závěry žalovaného. Soud dále konstatoval obsah závazného stanoviska EIA ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462.

VII. Posouzení věci soudem

35. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná
[§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
36. Jak již bylo výše konstatováno, nyní projednávanou žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno v pomyslném „II. kole“, neboť původní rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. MZP/2018/570/273, krajský soud citovaným rozsudkem č. j. 29 A 114/2018-179, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný byl vázán právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud se proto předně zabýval otázkou, zda žalovaný tento právní názor krajského soudu v navazujícím rozhodnutí respektoval.
37. Krajský soud v citovaném „zrušujícím“ rozsudku č. j. 29 A 114/2018-179 nejdříve vymezil právní povahu předmětného rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, kterou vyhodnotil jako „podstatnou změnu v provozu zařízení“ dle § 2 písm. i) bodu 1.

zákonu o integrované prevenci, neboť předložená změna dosahuje sama o sobě prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci pro kategorii 6. 6. písm. b), totiž představuje rozhodnutí vydané v rámci tzv. *navazujícího řízení* ve smyslu § 3 písm. g) bod 10. („*navazujícím řízením je řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o ... řízení o vydání integrovaného povolení*“), jehož podmínky jsou upraveny v § 9b zákona o EIA. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb., kterým byl pojem „navazující řízení“ do zákona o EIA zaveden, „*v praxi bude třeba za navazující řízení považovat správní řízení založená na stanovisku EIA, ve kterých se pro daný předmět řízení konečným způsobem rozhoduje o otázkách životního prostředí, tedy taková řízení, která se věcně překrývají s předmětem procesu EIA.*“ Za navazující řízení je tedy třeba považovat taková řízení, týkající se záměrů podléhajících posouzení vlivů na životní prostředí, pro něž jsou nezbytnými podklady závazná stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí, tj. stanovisko EIA dle § 9a zákona o EIA.

38. Právní povaha samotného stanoviska EIA se v důsledku novelizace zákona EIA, provedené citovaným zákonem č. 39/2015 Sb., zásadně změnila, jelikož získalo formu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, který závazné stanovisko definuje jako „*úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*“ Ačkoliv zákon o EIA výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, při posouzení této otázky je rozhodující, že příslušné závazné stanovisko podle zákona o EIA naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26). Ve prospěch závěru, že stanovisko EIA má formu závazného stanoviska, svědčí též pojmenování tohoto aktu užití v § 9a zákona o EIA (nadále užívané označení „stanovisko“ je jen legislativní zkratkou zavedenou v § 9a odst. 1 zákona o EIA) a Důvodová zpráva k zákonu č. 39/2015 Sb. Závazné stanovisko EIA se tak stává závazným podkladem pro navazující řízení, dotčený správní orgán (krajský úřad) je tak povinen v příslušném správním řízení uplatnit postup dle § 9b a § 9c zákona o EIA a rozhodnutí z něho vzešlá jsou toliko rozhodnutími podmíněnými vydaným závazným stanoviskem EIA. Obsah závazného stanoviska ovšem musí splňovat náležitosti předepsané správním řádem pro správní rozhodnutí (§ 68 správního řádu), a to včetně náležitostí formálních, modifikovaných v Příloze č. 6 k zákonu o EIA (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Pro úplnost je nezbytné doplnit, že na základě novelizace správního řádu, provedené zákonem č. 225/2017 Sb., došlo (s účinností od 1. 1. 2018) i ke změně § 149 správního řádu, do něhož byl vložen nový odst. 2, podrobně upravující formální náležitosti závazného stanoviska („*Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.*“).
39. Žalobce v tehdy podané žalobě zpochybňoval jak procesní postup žalovaného při přezkumu věcné správnosti citovaného stanoviska EIA (*Závazné stanovisko k posouzení*

vlivů provedení záměru na životní prostředí“ ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZZL 19425/2015), tak věcně rozporoval závěry samotného závazného stanoviska EIA. Krajský soud se s námitkami žalobce, v nichž žalovanému vytýkal nesprávný postup při přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA ztotožnil, neboť byl toho názoru, že „žalovaný svým procesním postupem v rámci odvolacího řízení v podstatě upřel žalobci právo na přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, přičemž takové pochybení (ve světle výše citovaných judikaturních závěrů) hodnotí jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“ Krajský soud konstatoval, že žalovaný při přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí postupoval v procesních podmínkách „běžného“ odvolacího řízení, aniž by v něm zohlednil procesní specifika odvolacího řízení ve smyslu § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu, v němž nachází odraz specifická povaha rozhodnutí vydaných v navazujícím řízení, jehož podkladem jsou závazná stanoviska, včetně stanoviska EIA, a v průběhu odvolacího řízení nepodrobil stanovisko EIA přezkumu jeho věcné správnosti, ačkoliv k tomuto přezkumu byl, coby správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který stanovisko EIA vydal, povinen podle § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu. Krajský soud proto uzavřel, že „žalovaný tak tímto svým postupem upřel žalobci přezkum věcné správnosti stanoviska EIA, neboť, jak je rovněž patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud se totiž žalovaný v odvolacím řízení soustředil na přezkum námitek, v nichž žalobce od samého počátku zpochybňoval nejen zákonnost, ale i (a především) věcnou správnost stanoviska EIA, činil tak prizmatem posouzení toho, zda se krajský úřad v rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 s těmito námitkami žalobce dostatečně vypořádal a zda tedy postupoval procesně správně, tzn. přezkumu věcné správnosti podrobil navazující rozhodnutí krajského úřadu, nikoliv závazné stanovisko EIA, jež je jeho podkladem.“ Za situace, kdy krajský soud vyhodnotil procesní postup žalovaného v rámci přezkumu odvolání žalobce, v němž nepodrobil přezkumu věcné správnosti i stanovisko EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10, jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], již nepřistoupil k meritornímu přezkumu dalších námitek žalobce, v nichž namítal jak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak zejména věcnou nesprávnost stanoviska EIA. Krajský soud totiž očekával, že tato otázka bude „nově“ předmětem přezkumu ze strany žalovaného v dalším řízení, v němž žalovaný, vázán právním názorem krajského soudu, podrobí předmětné stanovisko EIA přezkumu jeho věcné správnosti, a tedy dostojí své povinnosti, coby správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který stanovisko EIA vydal, stanovené v § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu.

40. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný (poté, co mu byla věc na základě „zrušujícího“ rozsudku č. j. 29 A 114/2018-179 krajským soudem vrácena) v navazujícím řízení přípisem ze dne 12. 4. 2019 vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení a usnesením z téhož dne jim stanovil lhůtu k vyjádření se k podkladům nově zařazených do spisu, a to konkrétně závazného stanoviska ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462. Žalobce této možnosti využil podáním ze dne 23. 4. 2019, v němž předestřel řadu námitek, obsahově obdobných s následně předestřenými žalobními námitkami. Žalobce totiž vyslovil nesouhlas s tímto postupem žalovaného, který do odvolacího spisu doplnil předmětné závazné stanovisko č. j. MZP/2018/570/1462, které nicméně bylo vydáno již 26. 11. 2018, tedy před vydáním citovaného zrušujícího rozsudku krajského soudu, a nadto

v rámci jiného správního řízení, konkrétně územního řízení vedeného krajským úřadem pod sp. zn. 02/328/082896/4315/122/2016/Bach ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: „*Haly pro výkrm prasat, farma Těšnovice*“ Kroměříž, Těšnovice“..

41. S těmito žalobními námitkami se krajský soud do značné míry ztotožňuje, a je tak nucen konstatovat, že ani v nyní projednávané věci žalovaný uvedené povinnosti podrobit předmětné *Závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí*“ ze dne 29. 4. 2016, č. j.: KUZL 19425/2015, přezkumu jeho věcné správnosti dle § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu nedostál, ačkoliv o její existenci a povaze nemohl mít s ohledem na jednoznačný právní názor krajského soudu jakékoliv pochybnosti, což je také důvodem, proč krajský soud i nyní přistoupil ke zrušení (v pořadí druhého) rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Ačkoliv žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě opakovaně zdůrazňoval, že postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu ve „zrušujícím“ rozsudku č. j. 29 A 114/2018-179, krajský soud tomuto tvrzení žalovaného přisvědčit nemůže. Žalovaný má totiž za to, že uvedené povinnosti podrobit předmětné závazné stanovisko EIA přezkumu jeho věcné správnosti dle § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu dostál *de facto* tím, že do správního spisu zařadil a následně do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve formě velmi stručné rekapitulace jeho obsahu „vtělil“ citované závazné stanovisko ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462. Takový postup ovšem krajský soud nemůže akceptovat jako splnění povinnosti podrobit závazné stanoviska EIA přezkumu jeho věcné správnosti dle § 149 odst. 4 (nyní odst. 5) správního řádu, a to ihned z několika důvodů.
42. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že specifické procesní podmínky odvolacího řízení dle § 149 odst. 5 správního řádu mimo jiné zajišťují, že se s námitkami odvolatele ohledně věcné správnosti závazného stanoviska vypořádá nadřízený orgán dotčeného správního orgánu, který závazné stanovisko vydal, přičemž tento požadavek v nyní projednávaném případě naráží na to, že krajský úřad byl dotčeným správním orgánem, který stanovisko EIA vydal, a současně správním orgánem, který v navazujícím řízení vydal rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10, a v obou případech je nadřízeným správním orgánem právě žalovaný, neboť je odvolacím orgánem na úseku integrované prevence. Tato skutečnost ovšem nezbavila žalovaného povinnosti v rámci odvolacího řízení k námitkám žalobce podrobit přezkumu i věcnou správnost stanoviska EIA, neboť tato nastalá procesní situace není zcela ojedinělou, jak ostatně k tomu uvádí i odborná literatura, „*pokud by správní rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem i závazné stanovisko samotné vydal stejný správní orgán (viz např. § 140 odst. 2), posuzoval by z povahy věci závazné stanovisko spolu s odvoláním stejný správní orgán, který je mu nadřízený.*“ (srov. Jemelka, L., a kol., *Správní řád. Komentář. 5. vydání*, Praha: C. H. Beck, 2016, § 149).
43. Stejně tak si je krajský soud vědom skutečnosti, že v podstatě paralelně s tímto řízením o změně integrovaného povolení č. 10 je Městským úřadem v Kroměříži vedeno územní řízení pod sp. zn. 02/328/082896/4315/122/2016/Bach ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: „*Haly pro výkrm prasat, farma Těšnovice*“ Kroměříž, Těšnovice“, v němž bylo vydáno právě i citované závazné stanovisko č. j. MZP/2018/570/1462. A přestože i v daném řízení proti rozhodnutím správních orgánů (konkrétně rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. 6. 2018, č. j.

02/328/082896/4315/122/2016/Bach, o umístění dané stavby, resp. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 24. 1. 2019, č. j. KUZL 5690/2019, sp. zn. 67016/2018 ÚP-IS) aktivně vystupoval prostřednictvím procesních prostředků ochrany tentýž žalobce, z těchto skutečností rozhodně nelze dovozovat, že se jedná o řízení totožná, a tedy že by zde vydaná rozhodnutí či závazná stanoviska byla bez dalšího přenositelná do nyní projednávaného řízení, jak explicitně dovozuje žalovaný [„tato skutečnost nemá žádný rozhodující význam ve vztahu k výsledku přezkumu tohoto závazného stanoviska. Závazné stanovisko EIA bylo podmiňujícím pro následná navazující řízení, tedy jak pro změnu IP, tak rovněž pro územní řízení o umístění stavby nových hal chovu. Současně je nutno podotknout, že odvolatel ve všech svých vyjádřeních či odvoláních uváděl vždy totožné resp. shodné spektrum námitek, kterými brojlil proti závaznému stanovisku skrze jednotlivá odvolání proti rozhodnutí, vydaným ve věci jak orgánem prvního stupně, tak i orgánem územního plánování. Nelze tedy mít výhrady vůči postupu odvolacího orgánu, který použil závěr přezkumu závazného stanoviska EIA (potvrzující stanovisko) jako podklad v odvolacím řízení, jehož absence mu byla dříve vytýkána soudem. Stejně tak nelze přisvědčit odvolateli v otázce doby vydání potvrzujícího stanoviska, resp. jeho využití v odvolacím řízení ve věci změny IP č. 10, kdy se odvolatel domnívá, že tento podklad nelze doplnit do správního spisu ještě před vydáním rozsudku soudu, navíc když se jednalo o potvrzující stanovisko vydané v rámci územního řízení a přezkumu územního rozhodnutí.“]

44. Uvedené konstatování krajského soudu vyplývá již ze zcela odlišného předmětu řízení, jeho věcného zaměření (územní a stavební řízení, resp. o změně integrovaného povolení) a logicky i odlišné speciální právní úpravy, tak koneckonců i z odlišných správních orgánů věcně příslušných k rozhodování v daných řízeních. Na tomto konstatování nic nemění žalovaným tvrzená skutečnost, že v těchto řízeních žalobce uplatnil obdobné, ne-li zcela shodné námitky vůči tamnímu stanovisku EIA (stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUZL 19425/2015), jako v nyní projednávané věci, s nimiž se ovšem mělo dostatečně vypořádat citované potvrzující stanovisko žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462, což tedy v konečném důsledku žalovanému umožnilo jej převzít i do nyní projednávané věci. Jak je totiž patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tu část, v níž se žalovaný soustředil na přezkum námitek, v nichž žalobce od samého počátku zpochybňoval nejen zákonnost, ale rovněž (a především) věcnou správnost stanoviska EIA, zůstala ponechána téměř beze změny ve znění prvotního rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018 (tedy znovu obsahuje posouzení toho, zda se krajský úřad v rozhodnutí o změně integrovaného povolení č. 10 s těmito námitkami žalobce dostatečně vypořádal a zda tedy postupoval procesně správně, tzn. přezkumu věcné správnosti podrobil navazující rozhodnutí krajského úřadu), přičemž nová, na původní text navazující část odůvodnění je pak uvozena konstatováním žalovaného, že „skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí provádělo přezkum závazného stanoviska EIA, proti němuž odvolatel brojlil v jiném správním řízení, nežli v řízení o změně IP, nemůže mít pro shora uvedené okolnosti zásadní vliv na rozhodnutí ve věci změny IP, a to ani v tom případě, že potvrzující stanovisko bylo vydáno ještě před vynesením rozsudku. Odvolací orgán potvrzující stanovisko pouze přejal, neboť jak bylo řečeno odvolatel v každém své písemnosti, předkládané v různých správních řízeních (posuzování vlivů na životní prostředí, řízení o změně IP, odvolací řízení o změně IP, územní řízení, odvolací řízení proti vydání územního rozhodnutí včetně žalobních námitek), uváděl vždy shodné námitky, týkající se nezákonnosti a věcné nesprávnosti závazného stanoviska EIA., nikoliv závazné stanovisko EIA, jež je jeho podkladem.“ Zjednodušeně řečeno, přezkum

závazného stanoviska EIA vydaného v rámci řízení o změně integrovaného povolení č. 10, byl žalovaným proveden prostřednictvím potvrzujícího stanoviska, vydaného na základě přezkumu stanoviska EIA v rámci řízení o umístění stavby, tedy věcně byl přezkum *de facto* proveden na základě odvolacích námitek formulovaných žalobcem proti rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv odvolacích námitek proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení, která je předmětem tohoto řízení. Takový postup nelze dle krajského soudu v žádném případě akceptovat, tím spíše, že se zakládá na mylném předpokladu o naprosté shodě námitek předestřených žalobcem v obou řízeních.

45. Jak totiž vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2019, č. j. 31 A 42/2019-203, v němž krajský soud k žalobě totožného žalobce věcně přezkoumával a následně jako nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] zrušil citované rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 24. 1. 2019, č. j. KUZL 5690/2019, sp. zn. 67016/2018 ÚP-IS, vydaného v rámci řízení o umístění stavby: „*Haly pro výkrm prasat, farma Těšnovice*“ Kroměříž, Těšnovice“, byť se v některých aspektech námitky žalobce překrývají, rozhodně je nelze považovat za obsahově totožné s námitkami vznesenými žalobcem v řízení o změně integrovaného povolení č. 10. Toto konstatování je zjevné obzvláště ve vztahu k celé množině námitek (argumentačně podpořených o závěry znaleckého posudku Ing. P. A., CSc.) žalobcem opakovaně předestřených v odvolacím řízení (a v obdobné podobě i v žalobě), v nichž od samého počátku zpochybňoval nejen zákonnost, ale rovněž (a především) věcnou správnost stanoviska EIA a zdůrazňoval její nedostatky. Žalobce kupříkladu od samého počátku namítá, že z hlediska otázky stanovení emisních limitů pro znečišťující látky vypouštěné do ovzduší došlo na straně jedné k neúplnému zpracování rozptylové studie, která byla zpracována pouze na emise amoniaku (NH_3), který však podle mínění žalobce není hlavní složkou pachových látek, a proto požadoval měření emisí VOC (těkavé organické látky) a H_2S (sulfanu); na straně druhé pak byly provozovateli stanoveny podmínky a opatření, jejichž efektivnost se ovšem prokáže až v průběhu provozu, což lze stěží považovat za nástroj prevence proti případnému znečištění životního prostředí provozem daného zařízení. Již na první pohled je zjevné, že obsahově se tyto námitky v žádném případě netýkají řízení o umístění stavby, a jejich předestření v tomto řízení by postrádalo jakoukoliv relevanci i logiku.
46. Koneckonců i z obsahu citovaného potvrzujícího stanoviska č. j. MZP/2018/570/1462 vyplývá, že se některými z nich (kupříkladu žalobcem vzneseném požadavku na stanovení emisních limitů) žalovaný zabýval v míře odpovídající jejich relevanci pro řízení o umístění stavby, a přesto nedostatečně. Jak totiž konstatoval krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 31 A 42/2019-203: „Žalovaný v obecné rovině zdůvodnil, že není potřeba stanovit emisní limity, tím, že dle závazných stanovisek a posudku Ing. P. P. dojde ke zlepšení emisní situace. Tento posudek ovšem podobně jako pachová studie nebyl řádně učiněn součástí správního spisu. Objevuje se až mezi vytištěnými materiály v odvolacím spise, které nejsou žurnalizovány, není jim přiřazeno číslo jednací a není zřejmé, kdy a jak byly opatřeny. Samotné stanovisko EIA, ani potvrzující stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462, přitom nelze považovat za dostatečný podklad pro vypořádání dané námitky, neboť oba orgány odkazují právě na posudek Ing. P. P. a pachovou studii. Kromě toho samy o sobě nijak nereagují na argumentaci žalobce, že z chovů uniká prach, zápach, amoniak, sirovodík a metan, přičemž tyto hodnoty podle žalobce nejsou vůbec popsány a hodnoceny. Stejně tak nereagují na argumentaci, že rozptylová studie nevhodně hodnotí zápach na základě koncentrace amoniaku, který má podle žalobce naopak maskující charakter. Proto nelze ani odpověď žalovaného rekapituluující závěry závazných stanovisek s vyvozením obecného závěru o

tom, že dojde ke zlepšení emisní situace, považovat za vypořádání požadavku žalobce na stanovení emisních limitů. Žalobce nepožadoval stanovení emisních limitů ve zcela obecné rovině, nýbrž emisních limitů zcela konkrétních emisí: „VOC, amoniaku, a H₂S a VOC“. Jakkoliv sám žalobce tvrdí, že stanovení emisních limitů požadoval v rámci rozhodnutí o integrovaném povolení, žalovaný neuvádí, že by stanovení uvedených emisních limitů nemělo být předmětem územního rozhodnutí. Podobně jako samotná závazná stanoviska se přitom nijak nevypořádává s požadavkem žalobce na stanovení emisních limitů konkrétních látek, ani souvisejícími námitkami (argumentací o nevhodném hodnocení zápachu na základě koncentrace amoniaku a o tom, že nejsou popsány a hodnoceny hodnoty prachu, zápachu, amoniaku, sirovodíku a metanu). V této části proto žalovaný taktéž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.“ (zvýrazněno krajským soudem). Pro úplnost je nezbytné dodat, že věcná správnost citovaného rozsudku krajského soudu č. j. 31 A 42/2019-203 byla aprobevována rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69, kterým Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení 2).

47. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný věcný přezkum závazného stanoviska EIA vydaného v rámci řízení o změně integrovaného povolení č. 10 nejenom, že sám vůbec neprovedl, ale svůj domněle správný procesní postup založil na převzetí potvrzujícího stanoviska, vydaného na základě přezkumu stanoviska EIA v rámci řízení o umístění stavby, jehož část (mající alespoň obecnou relevanci pro nynější řízení) krajský soud shledal nepřezkoumatelnou. Z toho důvodu proto krajský soud nemůže, než dospět k závěru, že žalovaný výše popsaným postupem žalobci opětovně upřel přezkum věcné správnosti pro nynější řízení o změně integrovaného povolení č. 10 relevantního stanoviska EIA ze dne 29. 4. 2016. Krajským soudem nyní již opakovaně vytýkaná absence přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA se v kontextu skutkových okolností nyní projednávané věci stává o to závažnější, že rozhodnutím krajského úřadu byla povolena změna integrovaného povolení č. 10, kterou sám hodnotí jako „podstatnou“ ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci a tedy byl povolen záměr, jímž provozovatel plánuje (ve dvou etapách) realizovat přestavbu zázemí vepřína, a to v rozsahu navyšujícím stávající kapacitu chovu i provozu téměř na dvojnásobek. Takové podstatné navýšení kapacity zařízení proto současně zvyšuje riziko výskytu vzniku škody na životním prostředí, a to v míře nikoliv bezvýznamné, ale skutečně závažné, neboť nelze odhlédnout od skutečnosti, že, jak ostatně vyplývá ze samotné žádosti provozovatele o vydání integrovaného povolení, rozhodnutí správních orgánů i předmětného znaleckého posudku, posuzované zařízení již v současnosti, tj. před případnou realizací záměru, patří k největším v České republice.
48. V tomto ohledu krajský soud nad rámec výše uvedeného v obecné rovině přisvědčuje žalobci, že posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Posouzení vlivů musí být uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které záměr může mít na životní prostředí (viz např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-201/02 *Wells*, C-2/07 *Abraham a další* a C-275/09 *Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další*). Výsledkem posouzení totiž není pouze kladné či záporné stanovisko EIA. Podle § 5 odst. 4 zákona o EIA posuzování záměru zahrnuje i návrh opatření k předcházení nepříznivým vlivům na životní prostředí provedením záměru, k vyloučení, snížení, zmírnění nebo minimalizaci těchto vlivů, popřípadě ke zvýšení příznivých vlivů na životní prostředí provedením záměru, a to včetně vyhodnocení předpokládaných účinků navrhovaných opatření. Taktéž navrhovaná opatření je tedy nutno považovat za výsledek posouzení vlivů na životní prostředí.

Navrhovaná opatření se pak promítají do podmínek pro přípravu, realizaci, provoz či ukončení záměru, které jsou povinnou náležitostí stanoviska EIA dle Přílohy 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z uvedeného ovšem zákonitě plyne také to, že konkrétnost posouzení se odvíjí od konkrétnosti možné identifikace vlivů. Je nutno zopakovat, že posouzení vlivů na životní prostředí se děje ještě před realizací záměru, a proto nemohou být s jistotou určeny všechny konkrétní vlastnosti a negativní vlivy provozu zařízení. Ty se přitom mohou také zcela konkrétně promítnout do některých složek životního prostředí, v daném případě tedy zejména emise látek znečišťujících ovzduší. I s vědomím toho, že vlivy nelze v takto konkrétní rovině již před realizací záměru identifikovat, je však třeba tyto případné vlivy důsledně posuzovat a preventivně jejich případné negativní působení na životní prostředí vyloučit. V tomto ohledu proto krajský soud vyslovuje pochybnosti (založené i na závěrech znaleckého posudku Ing. P. A., CSc., resp. z tvrzení jí předestřených v rámci výsledku při ústním jednání) nad tím, zda v případě předmětného zařízení provozovatele představuje amoniak pouze jedinou emitovanou ovzduší znečišťující látku, ve vztahu k níž by měla být (a také byla) provedena rozptylová studie. Koneckonců i žalovaný připouští, že odstraněním, anebo snížením podílu amoniaku ze stájových plynů mohou vystoupit do popředí i jiné, zejména pachové látky, přičemž znečišťující látky obtěžující zápachem je obtížné a problematické zjišťovat, neboť se jedná o poměrně široké spektrum chemických látek, stimulujících lidský čichový systém tak, že je vnímán pach a tento vjem je zcela subjektivní. Posouzení těchto faktorů nicméně v závazném stanovisku EIA absentuje, ačkoliv na to žalobce setrvale upozorňuje.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud s ohledem na výše uvedené závěry shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně krajský soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž na žalovaném bude, aby ve svém novém rozhodnutí reflektoval závěry založené na skutečném (procesně správném a ústícím věcně přezkoumatelné rozhodnutí) přezkumu věcné správnosti stanoviska EIA, které bylo závazným podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu o změně integrovaného povolení č. 10. Za takový přezkum krajský soud nepovažuje argumentaci žalovaného v závěrečné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž na straně jedné (z hlediska odbornosti a důkladnosti) velmi obecně, na straně druhé však nebyvale adresně polemizuje se závěry znaleckého posudku Ing. P. A., CSc.
50. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé, 2 x účast na jednání soudu) a pět režijních paušálů, a to ve výši 5 × 3 100 Kč a 5 × 300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 17 000 Kč. Krajský

soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 2 473 Kč (po korunovém zaokrouhlení) za účast JUDr. M. Bernarda, Ph.D., na jednání dne 9. 11. 2021. Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Volkswagen Golf, RZ X; vzdálenost Jílové u Prahy - Brno – Jílové u Prahy = 406 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 5,0 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,40 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 589/2020 Sb.]; cena za litr automobilového benzínu 95 oktanů podle vyhlášky č. 589/2020 Sb. činí 33,80 Kč. Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 2 707 Kč (po korunovém zaokrouhlení) za účast Mgr. J. T., na jednání dne 11. 1. 2022. Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů: vůz Škoda Fabia, RZ X; vzdálenost Jílové u Prahy - Brno – Jílové u Prahy = 406 km; spotřeba byla určena dle údajů v technickém průkazu o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve výši 5,3 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 4,70 Kč [§ 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce; § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb.]; cena za litr automobilového benzínu 95 oktanů podle vyhlášky č. 511/2021 Sb. činí 37,10 Kč. Krajský soud přiznal právnímu zástupci žalobce také náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 2 x 1 000 Kč (10 započatých půlhodin za cestu na jednání soudu z Jílového u Prahy do Brna a zpět). Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 24 180 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 5 320 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 33 500 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Krajský soud naopak žalobci nepřiznal jím uplatňované náklady na vyhotovení znaleckého posudku č. 2/1/2018, vypracovaný Ing. P. A., CSc., ve výši 18 150 Kč, neboť tyto náklady krajský soud nepovažuje za „*důvodně vynaložené*“ ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., byť jej jako důkaz uplatněný v řízení připustil, a to z toho důvodu, že závěry znaleckého posudku se týkají samotné otázky věcné správnosti předmětného závazného stanoviska EIA, zatímco důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bylo procesní pochybení žalovaného v průběhu správního řízení, mající vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.

52. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.
53. O výši náhrady nákladů svědkyně (znalkyně) Ing. P. A., CSc., krajský soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. ledna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu